

HIKIKOMORI

Jordi Faura critica un sistema que provoca el **rebuig** d'un sector de la joventut

PILAR AYMERICH

TESTIMONIS D'UNA DECISIÓ DRÀSTICA AKANE (GEORGINA LATRE) I PAUL (JORDI MARTÍNEZ) CONVIUEN AMB EL 'HIKIKOMORI' TANCAT DARRERE D'UNA PORTA.

CARME TIERZ

ctierz@elperiodico.com

En japonès, la paraula *hikikomori* significa reclusió, aïllament; ara bé, l'ús habitual que se li dona al terme no troba sinònims en el nostre idioma. Perquè al Japó, *hikikomori* també serveix per designar aquells adolescents i joves que, aclaparats per la rigidesa de les normes socials imperants, acomplexats fins a uns extrems patològics, decideixen tancar-se al seu dormitori o en qualsevol altra habitació de la casa familiar –s'expliquen casos de *hikikomoris* incomunicats a la cuina– i trencar tot contacte amb l'exterior. La majoria dormen de dia i, durant la nit, veuen la televisió, s'entretenen amb algun videojoc o naveguen pel ciberespai. Poden estar aïllats durant mesos o anys, i segons les estadístiques, els casos superen el milió.

Aquesta és la terrible realitat de la qual va partir Jordi Faura per escriure *Hikikomori*, un drama que qüestiona els models socials que indueixen un adolescent a enterar-se en vida –curiosament, el *hikikomori* no desitja

morir, sinó viure en la més absoluta soledat com a fórmula per arribar a la seva idea de felicitat–. “La societat capitalista ha estès el sentiment de fracàs”, explica l'autor. “Una idea, la del fracàs, que la societat, competitiva fins a l'extenuació, és incapaç d'acceptar. El resultat són joves amb l'única voluntat clara i diàfana d'apartar-se del sistema perquè se senten incompresos o no aptes, per protegir-se, per por de relacionar-se amb els altres o per l'excés de pressió a les escoles per aconseguir ser els millors”. En el seu text, el *hikikomori* és un personatge absent. “La seva presència”, prossegueix Faura, “des de l'absència, és més forta que cap altra i s'articula com a eix d'una carència comuna, com a detonador emocional i generador de reflexió”. La porta tancada que aïlla el noi del món ens imposa aquesta presència, a la vegada que ens fa pensar en els errors d'un sistema que provoca un rebuig tan desmesurat entre un sector de la joventut. Una societat malalta que expulsa els membres més fràgils.

Qui sí que apareix en escena és Paul (Jordi Martínez),

un viatger europeu al Japó que, després de superar la torbació inicial produïda pel contacte amb aquesta estranya patologia, arriba a la conclusió que les pors, anhels i somnis del *hikikomori* no són tan diferents dels dels adolescents occidentals, així com la pressió social o la precarietat a què hauran de fer front en el futur. Georgina Latre (Akane), Àngels Poch (la mare), Mingo Ràfols (el pare), Pau Vinyals (Kasumi) i Enric Rodríguez (Hikari) completen el repartiment del muntatge, dirigit pel mateix Jordi Faura i Abel Coll, codirectors d'espectacles com *La sorra i l'acadèmia*, de Joan Brossa, o *SAM*, a partir de textos de Beckett. Com és habitual en les seves col·laboracions, Faura i Coll han assumit igualment el disseny escenogràfic i l'espai sonor de *Hikikomori*. “En el fons”, conclou l'autor, “més enllà de

L'autor parteix del fenomen japonès d'adolescents que s'aïllen a casa seva

com se'ns presenta, aquest problema fa tuf de decadència. No és una cosa exclusiva d'Orient o d'Occident: la decadència és la mateixa per a tothom perquè, si no som capaços d'abonar en els nostres joves l'alegria de viure, ¿quin futur estem construint?”.